

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἑμῶν ἀγαθήας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἑξωτερικοῦ
Μηνεσία δρ. 16.—	Ἑτησία δρ. 20.—
Ἑξάμηνος > 8,50	Ἑξάμηνος > 10,50
Τρίμηνος > 4,50	Τρίμηνος > 5,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρροῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἰανουαρίου 1921

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 40 Ἑξωτερ. λεπ. 45

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Ἔτος 43ον.— Ἀριθ. 7

Περίοδος Β'.— Τόμος 28ος

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἄν ἀπορήτε γι' αὐτὸ καὶ σεῖς, παιδιὰ μου, σὲ θυμίζω αὐτὰ πού σὲ εἶπα παραπάνω γιὰ τὴν πειθαρχία τῶν ἐθελοντικῶν καὶ αὐτοσχεδίων αὐτῶν στρατευμάτων. Τὴν ἀντικαθιστοῦσε μόνο μιὰ καλὴ θέληση, πού ὁμως δὲν εἶναι ἀρκετὴ.

Ἡ φρουρά ἐκείνη ὥστόσο ἀγρυπνοῦσε, γιὰτὶ οἱ ἄνδρες πρὸ τὴν ἀποτελοῦσαν, καμμιὰ τριανταριά, εἶχαν ἀρῆσει τὴ φωτιά, πού καθόνταν ὁλόγυρά της, κι' εἶχαν κατεβῇ στὸ δρόμο, ὅπου περὶ μενταν ἀρχαδιασμένοι δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Εἶχαν ἀκούσει κι' αὐτοὶ τὸ θόρυβο πού ἐφθανε ἀπὸ τὴν κοιλάδα.

Ἦταν ὅλοι τοῦ πεζικοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τρεῖς οὐσάρους, πού δὲν εἶχαν ὁμως ἄλογα.

Ὁ Γιάννης δὲν ἀπέμεινε πιά ἀπ' αὐτοὺς παρὰ καμμιὰ ἐκατοστὴ μέτρα, ὅταν, στὴ στροφή τῆς πλαγιάς, τοῦ παρουσιάσθηκε τὸ βάθος τῆς κοιλάδας καὶ, στὸν ἴδιον δρόμο, εἶδε καθαρά ἓνα στράτευμα, πού ἀνέβαινε πρὸς τὸ ὕψωμα, μιὰ μακριὰ μακρὴ γραμμὴ, ὅπου σπινθήριζαν, στὶς πρῶτες λάμψεις τῆς αὐγῆς, τὰ ὅπλα.

Τὸ πρῶτο κίνημα τοῦ Γιάννη ἦταν νὰ γυρίσῃ πίσω καὶ νὰ σηκώσῃ τὸ σύνταγμα στὸ πόδι. Γρήγορα ὁμως σκέφθηκε, πὼς ἂν ὁ στρατὸς ἐκεῖνος ἦταν πρωτοκός, οἱ γάλλοι σκοποὶ, οἱ τοποθετημένοι στὶς προφυλακές, στὴν ἀκροασιά, θὰ τὸν εἶχαν ἰδῇ καὶ θὰ εἶχαν πάρει τὰ μέτρα τους.

Ἀλλὰ ὄχι. Τὸ σύνταγμα πού ἐρχόταν ἦταν γαλλικόν. Καὶ σὲ λίγο ὁ Γιάννης ἤκουσε τοὺς στρατιῶτες νὰ φωνάζουν στοὺς σκοποὺς:

— Γαλλία!.. Γαλλία!..

Ἄ, τί οἰκτροὶ στρατιῶτες! Σὲ τί κατάντια μπορεῖ νὰ φθάσῃ ἓνα στράτευμα, ὅταν δὲν ἔχη πιά ἐμπιστοσύνη στοὺς ἀρχηγούς του καὶ τοῦ λείπει ἡ πειθαρχία, πού προφυλάει ἀπὸ τὸν πανικό!..

Ἦταν ἡ φρουρά τοῦ Βερντέν πού, ὕστερ' ἀπὸ τὴν παράδοσιν τῆς πόλεως, ὑποχωροῦσε στὸ Σαλόν. Ἡ συνθήκη πού εἶχε γίνει μὲ τοὺς Πρώτους, συγχωροῦσε στοὺς νικημένους νὰ φύγουν μὲ τὰ ὅπλα τους. Οἱ περισσότεροὶ ὁμως, πανικόβλητοι, τα εἶχαν πετάξει.

— Δὲ θέλουμε πιά νὰ πολεμήσουμε! ἔλεγαν στοὺς σκοποὺς. Οἱ Πρώτοι, ἂν

τιῶτες, πού φύγουν μπροστὰ στὸν ἐχθρό, τὰ βάζουν μὲ τοὺς ἀρχηγούς τους.

Καὶ σπρώχνοντας τοὺς φρουροὺς, οἱ ἀπειθαρχητοὶ, οἱ ἀφηνιασμένοι ἐκεῖνοι στρατιῶτες προσπαθοῦσαν νὰ φθάσουν στὸ στρατόπεδο τοῦ Ἐννάντου.

Ὁ Γιάννης, πού βρέθηκε στὴ μέση, παρσύρθηκε ἀπ' αὐτὴ τὴ δίνη. Ἐνας ψηλὸς γρεναδιέρος, χωρὶς καπέλλο, χωρὶς τουφέκι, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἄρχισε νὰ τὸν τρέχει, ξεφωνίζοντας φράσεις ἀσυνάρτητες.

Τρελλὸς ἀπὸ τὸ φόβο του, νὸ φευγαλῆς ἐκεῖνος ἔλεγε πὼς οἱ Πρώτοι ἦταν νικητὲς κι' ἀνίκητοι! πὼς τὰ στρατεύματά τους, ἀμέτρητα, ἀτράνταχτα, σκέπαζαν τὰ ὕψωματα τοῦ Μον-Σαιν-Μισέλ! πὼς ἦταν παραφροσύνη νὰ τοὺς ἀντισταθῇ κανεὶς καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος.

Ἄ, τί φρικτὴ ἐντύπωση πού ἔκαναν ὅλ' αὐτὰ στὸ Γιάννη!

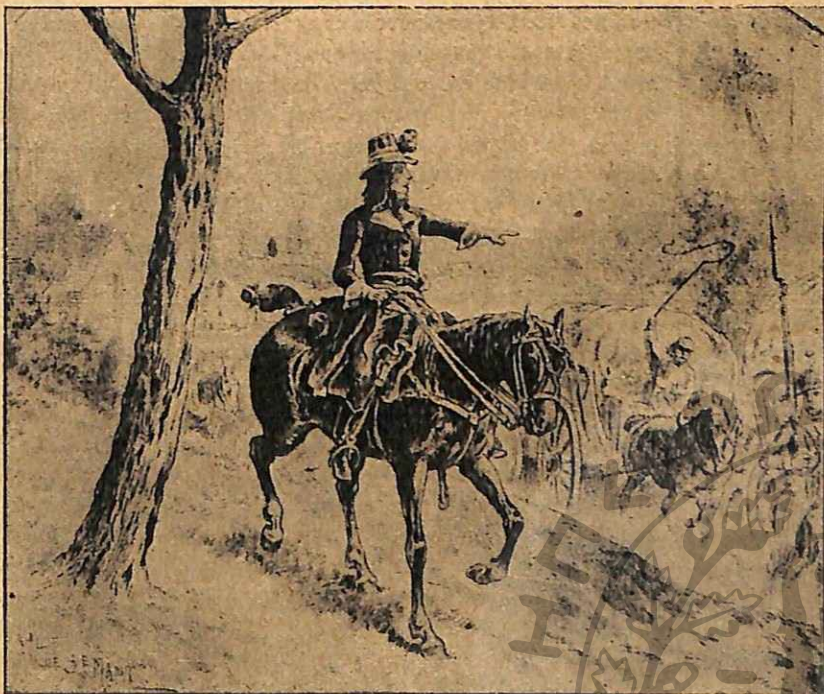
Ἀξάρνα, μπροστὰ στὸ μαινόμενον ἐκεῖνο πλήθος, παρουσιάζονταν δυὸ ἄνθρωποι. Ὁ ἓνας εἶναι ὁ στρατηγὸς Γκαλμπώ.

Τοὺς μιλᾷ γιὰ τιμὴ καὶ γιὰ ἐκδίκηση, τοὺς ἐξορκίζει νὰ συνέλθουν, νὰ ἀνασυνηταθοῦν, νὰ μείνουν μαζί του, στὸ στρατόπεδο τοῦ Μπιέρ, νὰ ὑπερασπισθοῦν αὐτὴ τὴν πόρτα τῆς Γαλλίας. Ἀλλὰ τὰ λόγια του γάνονται στὸ θόρυβο.

Ὁ ἄλλος εἶναι ὁ ἀντισυνταγματάρχης Μαρζώ, ἓνας νέος εἰκοσιεπτά μῶλις χρονῶν, πού τὰ μάτια του βγάζουν φωτιές.

— Ἀνάνδροι! τοὺς φωνάζει τρεῖς φορές ἄνάνδροι, πού ἐγκαταλείπετε τὴν πατρίδα!

Καὶ τραβώντας τὸ πιστόλι του, τὸ ἐστράψε πρὸς τὸ πλήθος, πού ὀπισθοχώρησε

«Εἶχε διαταγὴ νὰ διασχίσῃ τὰ συντάγματα χωρὶς νὰ τὸν σταματήσῃ κανένας.»

(Σελ. 42, στ. β'.)

μᾶς ἰδοῦν χωρὶς ὅπλα, μπορεῖ νὰ μᾶς λυπηθοῦν καὶ νὰ μὴ μᾶς σκοτώσουν.

Τὶ δειλία, τί ἐξευτελισμός!..

Χύθηκαν στὸν καταυλισμὸ κι' ἄρχισαν νὰ φωνάζουν:

— Προδοσία!.. Μᾶς ἐπρόδωσαν οἱ ἀρχηγοὶ μας!

Ἔτσι γίνεται πάντα: οἱ δειλοὶ στρα-

έντρομο, φωνάζοντας πάλι «προδοσία!»
— Ναι, προδοσία! φώναζε τότε ο Μαρ-
σώ· αλλά προδοσία από σάς! «Επρεπε
να ασχύνεσθε! Είπατε ανάξιοι να λέγεσθε
Γάλλοι!»

Κανείς δεν ξέρει πώς θα τελειώσει αυ-
τό. Πολλοί φυγάδες επιμένουν να παρα-
σύρουν στην ανταρσία τους Έθελοντες του
Έννάτου· οι περισσότεροι όμως, βλέπον-
τας πως ήταν δύσκολο, γυρίζουν στο δρό-
μο και τραβούν προς τη Σαιντ-Μενεχούλδ·
άλλοι πυροβολούν τα δένδρα. Όταν άξα-
φνα, ένας όμιλος, με τάξη και με κανο-
νικό βήμα, παρουσιάζεται μπροστά στο
στρατηγό.

Τέσσερις στρατιώτες κρατούν στους ώ-
μους τους ένα φέρετρο, τυλιγμένο με μια
τρίχρωμη σημαία. Προηγείται ένας λοχα-
γός, ο λοχαγός Πεγύ, — ή ιστορία έφύλαξε
τόνομά του, — κι ακολουθεί ο λόχος του,
ο μόνος που διατηρεί τα όπλα που και
κάποια τάξη.

— Στρατηγέ, αναφέρει ο λοχαγός Πε-
γύ, χαιρετώντας τον στρατηγό Γκαλμπώ·
μεταφέρουμε τον νεκρό του άρχηγού μας,
του ταγματάρχη Μπωρεπαίρ. Δεν θελή-
σαμε να τον θάψουμε σ' έγχθρική χώρα και
τον πηγαίνουμε στη Σαιντ-Μενεχούλδ.

— Γνωρίζω τον Μπωρεπαίρ, αποκρί-
θηκε ο στρατηγός, βγάζοντας το καπέλο
του. Θα πέθανε μπροστά στον έχθρο και
θα έδωσε 'ς όλους το παράδειγμα της αν-
δρείας.

— Έκαμε κάτι καλύτερο, είπε ο λο-
χαγός. Ήταν φρουράρχος του Βερντέν.
Το έθεώρησε αίσχος να το παραδώσει χω-
ρίς να το υπερασπισθεί. Δεν θέλησε να έ-
πιζήσει. Κι' άμα μπήκαν οι Πρώσοι στην
πόλη, σκοτώθηκε με μια πιστολιά.

Ο Γιάννης Καρδινιάν, σπρωγόμενος
από τους φυγάδες, είχε βρεθεί εκεί· μπρο-
στά στην πένθιμη συνοδεία. Και μια άνεκ-
φραστη συγκίνηση έκυριεύσε την παιδική
του ψυχή.

Υπάρχουν λοιπόν άνθρωποι άξιοι να
κάνουν τέτοιους ήρωϊσμούς; Η τιμή λοι-
πόν είναι κάτι ανώτερο από τη ζωή; Κι'
εκείνος, που κοιμώταν εκεί· μέσα, κάτω
από τις πτυχές της σημαίας, έπροτίμησε
να θυσιάσει τη ζωή του παρά νάφηση όνο-
μα κηλιδωμένο;

Κι' ένα χοντρό δάκρυ πέφτει από τα
μάτια του Γιάννη. Κοιτάζει μ' ευλάβεια
το φέρετρο εκείνο, που λίγοι πιστοί στρα-
τιώτες κατέφεραν να το κουβαλήσουν, μέσ'
από τα δάση, ως τις γαλλικές γραμμές.
Και στη νεανική του ψυχή άρχίζουν να
χαράσσονται οι μεγάλες λέξεις Καθήκον και
Τιμή, που θα γίνουν άργότερα το έμβλη-
μα της ζωής του.

Την ημέρα εκείνη, εξαιτίας ολίγων δει-
λών, ή κλεισούρα του Ισλέττ, για δώδε-
κα ώρες, έμεινε ολοκληρωμένα άφύλακτη. Ο
πανικός είχε κυριεύσει όλο εκείνο το στρα-

τευμα, μ' όλες τις προσπάθειες των άρ-
χιών, κι' αν δεν έφθανε ή έμπροσθοφυ-
λακή του Δυμουριέ, από έξη χιλιάδες άν-
δρες, πενήντα μόνο Πρώσοι ουσάρροι, κά-
νοντας προέλαση στο μεγάλο δρόμο, μπο-
ρούσαν νάλλάξουν την τύχη του πολέμου.

Ο πρώτος λόχος του συνταγματάρχη
Βερναρδέ, όταν ο στρατηγός Γκαλμπώ· τον
έπρόσταζε να εγκαταλείψει το λόφο Μπιέσμ·
και τα όχυρώματα που είχαν κάνει με
τόσο κόπο, ήταν αυτός:

— Πάμε να βρούμε τον Δυμουριέ. Αυ-
τός είναι άληθινός άρχηγός.

Και χωρίς να μπη στην πόλη, με τη
βοήθεια ενός χωρικού που προσφέρθηκε να
τον οδηγήσει, πήρε το δρόμο, που από το
Πιέρρ-Κρουαζέ, μέσ' απ' το δάσος, βγά-
ζει ίσια στο Γκράν-Πρέ.

Ήταν γιατί τολημήρη πορεία, επικίνδυνη
μάλιστα, γιατί στο δρομο εκείνο μπορούσε
να τους έπιτεθεί το ίππικό του Μπρούνσνικ·
έγινε όμως χωρίς κανένα έμπόδιο, και το
ίδιο βράδυ, το Έννατο Σύνταγμα έφθασε
στη γραμμή κοιλάδας του Αϊρά, μικρού
παραπόταμου του Αϊσνου.

Βγαίνοντας από τα σκοτεινά εκείνα δά-
ση, όπου περπατούσαν έξη όλκιμες ώρες
σιωπηλοί, οι γενναίοι εκείνοι που, χωρίς
να έπηρεασθούν από τον πανικό της φρου-
ράς του Βερντέν, είχαν ακολουθήσει τον
άρχηγό τους, βρέθηκαν μπροστά σ' ένα θέα-
μα, που τους έγκαρδίωσε άκόμα περισσό-
τερο: Άντικρύ τους, τάπορημα ύψωματα

του Γκράν-Πρέ και του Σαιν-Ζουβέν ήταν
σκεπασμένα από τους στρατιωτές του Δυ-
μουριέ. Οι σκηνές διαδεχόνταν τις πρόχει-
ρες καλύβες από κλαδιά και χιλιάδες στρα-
τιώτες έργαζόνταν στα όχυρώματα με δρα-
στηριότητα μυρμηκοφωλιάς. Σ' όλα τα
γειτονικά ύψωματα, φρουροί παρατηρούσαν
τον όριζοντα. Περισσότερα από σαράντα
κανόνια ήταν στημένα και γυρισμένα προς
τα περάσματα της κοιλάδας. Περιπολίες
από ίππεις έγύριζαν παντού.

Ο άληθινός γαλλικός στρατός, που θα
έμπόδιζε την είσοδή, ήταν αυτός έδω.

Ο άρχηγός που τον διοικούσε είχε κα-
τορθώσει να τον ήλεκτρίσει. Θα έκανε το
χρέος του!

Και στο επιβλητικό θέαμα του άπλω-
ματος του, τα τρία τάγματα του Έννάτου
συντάγματος έζητωκραύγασαν μ' ένθου-
σιασμό.

Ύστερ' από μια ώρα, ήταν ένωμένα
με τη στρατιά του Δυμουριέ και στρατο-
πεδευμένα κοντά στο πυροβολικό, για να
το υποστηρίξουν σε περίπτωση προέλασης.
Γιατί πρέπει να ξέρετε, πως το πυροβολι-
κό έχει ανάγκη να υποστηρίζεται κατά το
ίππικό και το πεζικό του έχθρου, που
εύκολα μπορούν να του ριχθούν ξαφνικά,
να σκοτώσουν τους πυροβολητές και να
κάμουν άχρηστα τα κανόνια.

Στην καταχνιά, φάνηκε μια μαύρη γραμ-
μή εκεί στα ύψωματα ενός κοντινού χω-

ριού· κι' ο Μπέλ-Ρόζ, που είχε ένα κιά-
λι, — σπάνιο πράγμα εκείνο τον καιρό, —
είδε πως ήταν ισχυρό απόσπασμα του έ-
χθρικού ίππικού.

Έξακολούθησε να πηγαίνει ως
το βράδυ, στην κορφή εκείνη, από την άλ-
λη έχθη του ποταμού· κι' ο Γιάννης, μα-
γνητισμένος από τη θέα του έχθρου, που
τον έδλεπε πρώτη φορά, ούτε να φάη μπό-
ρεσε το βράδυ, ούτε τη νύκτα να κοιμηθεί.

Συλλογιζόταν πως αυτή τη φορά ήταν
άληθινος στρατιώτης και βρισκόταν στον
πόλεμο.

Παράξενη όμως ήταν ή συγκίνησή του·
ένα κράμα από περηφάνεια, περιέργεια κι'
ένθουσιασμό.

Περηφανεύεσταν, γιατί παιδί αυτός, θα
πολεμούσε αύριο μαζί με τους γενναίους
εκείνους άνδρες που τον τριγύριζαν. Έν-
θουσιαζόταν με την ιδέα πως θα ύπηρε-
τούσε έτσι την πατρίδα του. Κι' είχε πε-
ριέργεια, — ω ναι, και περιέργεια, — να ιδεί
πως ήταν ή μάχη, πως έσφύριζαν οι σφαί-
ρες, τι κρότο έκαναν τα κανόνια και πως
ήταν καμωμένοι αυτοί οι Πρώσοι, που
τους μισούσαν μα και τους φοβόνταν...

Έτσι συλλογιζόταν και στριφογύριζε όλη
νύκτα στο σωρό των ξερόχορτων, όπου ήταν
πλαγιασμένος, δίπλα στον άρχιτυμπανι-
στή.

— Ά, τί όμορφο πράγμα που θα εί-
ναι ή μάχη! είπε μια στιγμή δυνατά.

Κι' άξαφνα σηκώθηκε κι' ακροάθηκε.
Από μακριά, πολύ μακριά, από το μέ-
ρος της κοιλάδας, έπεφταν τουφεκιές και,
στη σιωπή της νύχτας, άκούγονταν καθαρά.
Αιγιστές όμως· πότε από δυο-τρεις
μαζί, πότε μια-μιά.

Σπρωγόμενος από δύναμη έσωτε-
ρική, ακατανίκητη, ο Γιάννης άρπαξε το
σπαθί του και βγήκε σαν και προχθές.

Ορθιος κοντά στ' άμάξι, σφίγγοντας νευ-
ρικά τη λαβή του σπαθιού του, κοίταζε
κεϊ·κάτω τον καταχνησμένο όριζοντα.

Μπάμ!.. Μπούμ!..

Σε κάθε τουφεκιά, τα μάτια του παι-
διού άστραφταν.

Άλλά δεν έπεσαν άλλες. Ξανάγεινε
σιωπή, που δεν την έκοβαν παρά τα βήμα-
τα των σκοπών κι' οι κραυγές τους: «Τίς
εί!»

«Παράξενο, ψιθύρισε ο μικρός τυμπα-
νιστής· κανένας δεν κουνιέται!»

Τη στιγμή εκείνη άκουσε πίσω του βή-
ματα και, γυρίζοντας, είδε έναν όμιλο που
έπλησίαζε.

Μπροστά έρχόνταν δυο αξιωματικοί,
τυλιγμένοι με μακρούς μανδύες, κι' ο Γι-
άννης άκουσε τον πιο κοντό να λέει στον
άλλον:

«—Και προπάντων, γενναίε μου Σταν-
ζέλ, όχι τρέλλες!..»

Στανζέλ! Το παιδί έσκήρτησε. Γιατί
ήξερε τόνομα αυτό, έακουστό 'ς όλο το
στρατό του Κέντρου. Συνταγματάρχης του

του των Ουσάρρων κι' αντιστράτηγος από
χθές, ήταν ο γενναίότερος ίππότης κι' ο
ικανότερος ξιφομάχος της εποχής του.

Ποιος τολμούσε να του μιλή με τόση οι-
κειότητα και να του συμβουλεύει φρόνη-
ση;... Μα και ποιος άλλος από τον άρ-
χιστράτηγο;...

Οι άκτινες ενός φαναριού που κρατούσε
έναν στρατιώτης, έφώτισαν μια στιγμή
τους δυο συνομιλητές και, από την ει-
κονα που του είχαν κάνει, ο Γιάννης
έγνωσε τον Δυμουριέ.

Ναι, ήταν αυτός.

Κοντός και άσχημος, αλλά με πολύ
έντονα χαρακτηριστικά. βαθυμελάχρινος,
με πλατύ μέτωπο, με γροπτή μύτη, με
μεγάλο και γελαστό στόμα, σαρκαστικό
κάποτε, με μάτια μαύρα φλογερά. Χειρο-
νομούσε με μεγάλη ζωηρότητα κατά τη
συνήθειά του, και στα χέρια του τα μικρά
και ζαρωμένα, σπινθηροδοούσαν τα δια-
μάντια των δακτυλιδιών του.

(Επεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατά το Γαλλικό του λοχαγού Danrit]

ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΑ ΤΟΥΜΠΑΝΑ

(Παραμύθι)

Μια φορά κι' έναν καιρό, ήταν ένας
βασιλιάς κι' είχε μια μοναχική κόρη.

Πολλά βασίλεια, από διάφορες πο-
λιτείες, ζητούσαν για γυναίκα τους την
πεντάμορφη βασίλισσα. Μα ο βασιλιάς
έβγαλε ντελάλη κι' είπε, πως θα κάμη
γαμπρό του εκείνον, που θα κατέρβωνε να
του φέρη τα ξακουστά όργανα τα
τούμπανα για να παίξουν στη χαρά
της κόρης του.

Πολλά βασίλεια κίνησαν για να τα
βρούν, μα κανένα δε γύρισε. Πέρασε πο-
λός καιρός, όταν παρουσιάσθηκε κι' ένα
άλλο βασίλειο κι' είπε στο βασιλιά
πως αυτός είναι ικανός να φέρη τα ξακου-
σμένα όργανα τα τούμπανα, για να
πάρη τη βασίλισσα.

Έκίνησε λοιπόν και πήγαινε. Έκα-
ε! που πήγαινε, απαντά ένα χωράφι πολύ με-
γάλο, γεμάτο στουδιές και σουβλερά άγ-
κάθια. Τότε το βασίλειο βγάζει τα
παπούτσια του και ξυπόλητο περπατούσε
στο χωράφι με τα πυκνά άγκάθια και κάθε
που άγκυλωνότανε, έλεγε:

— Ά, τί γλύκα! Ποτέ μου δεν έπα-
τησα τέτοιο μαλάκωμα!..

Άφου είπε κάμποσες φορές τα ίδια, πα-
ρουσιάσθηκε το στοιχείο του χωραφιού και
το είπε:

— Ποιος είσαι, παλληκάρι μου, που
μου λες τέτοια καλά λόγια; Άπ' έδω έ-
πέρασαν τόσοι και τόσοι με παπούτσια και
βλαστημούσαν και σύ, ξυπόλητος, λες τέ-
τοια καλά λόγια;

Το βασίλειο που αποκρίθηκε:

— Κάμε μου τη χάρη να μου δείξης

από που θα πάω για να βρω τα όργανα τα
τούμπανα!

— Έγώ, καλό μου παλληκάρι, είπα το
στοιχείο, δεν ξέρω μόνο να πιάς παρακάτω,
στην άδελφή μου τη συκιά, κι' αυτή θα σ'
οδηγήσει.

Πάει το βασίλειο παρακάτω και
βρίσκει μια συκιά φορτωμένη σύκα. Κόβει
ένα, τ' ανοίγει και βλέπει μέσα κάτι σκου-
λήκους, μα τί σκουλήκους!.. Το έφαγε
όμως και τρώγοντας έλεγε:

— Τί όμορφο σύκο! Έφαγα κι' άλλα
σύκα, μα σαν και τουτό τουτηνης της συ-
κιάς, δεν έφαγα ποτέ στη ζωή μου!..

Σαν άκουσε έτσι ή συκιά, του μίλησε
και τον ρώτησε:

— Ποιος είσαι, παλληκάρι μου. έσύ
που έφαγες από τα σύκα μου, που τόσα
χρόνια τώρα περσάνον τόσοι κι' έκοβαν για
να φάνε, κι' έδλεπαν τα σκουλήκια κι' έθύ-
μωναν και τα πετούσαν με βρισιές;

Και το παλληκάρι είπε στη συκιά:

— Καλή μου συκιά με τα πιο νόστιμα
σύκα του κόσμου, ξέρεις να μου δείξης το
δρόμο για να πάρω τα όργανα τα τούμ-
πανα;

— Έγώ δεν ξέρω, παλληκάρι μου· μόνο
ή άδελφή μου ή βρύση, που είναι κεϊ·κά-
τω, ξέρει, κι' αυτή θα σου δείξει.

Έκινάει πάλι το παλληκάρι και φθά-
νει στη βρύση. Βλέπει το νερό της κι' ή-
ταν θολό και πρασινισμένο. Πίνει όμως
κάμποσο. Κι' άφου ήπιε, φώναζε:

— Ά, τί όμορφο νερό! ποτέ στη ζωή
μου δεν ήπια τέτοιο!

Τότε του λέει ή βρύση:

— Ποιος είσαι σύ, παλληκάρι μου, που
πίνεις έτσι το νερό μου; Άπό έδω έπέ-
ρασαν χιλιάδες κι' άφου έπιναν λιγάκι, έ-
φτυναν κι' έφευγαν βλαστημώντας έμέ και
το παιδί μου. Κι' έσύ όχι μοναχά ήπιες,
παρά λες και τόσο καλά λόγια!

Και το βασίλειο λέει στη βρύση:

— Θέλω τα όργανα τα τούμπανα. Ξέ-
ρεις να με οδηγήσης να τα πάρω;

Του λέει ή βρύση:

— Δύσκολο πράγμα ζητάς, παλληκάρι
μου, μα θα σε βοηθήσω. Να πιάς τα μεσά-
νυχτα στη σπηλιά, όπου κοιμούνται όλοι
οι δράκοι, γιατί τα όργανα τα τούμπανα
τά 'χουν στη μέση σαράντα δράκοι και τα
φυλάνε. Ψύ, μόλις τους άκούσης να ρου-
χαλίζουν, προσπάθησε να τους ξεπεράσης.
Μόνο άφου πάρης τα όργανα, πρόσεξε, θυ-
μήσου να μην τ' ανοίξης και παίξης, γιατί
θα πάθης μεγάλο κακό.

Φεύγει το βασίλειο και πάει. Όταν
έφθασε στη σπηλιά, ήταν μεσάνυχτα κι' οι
δράκοι έροχλίζαν κι' από το ρουχαλιτό
τους αντίδούζαν τα βουνά. Εκείνος όμως,
μάτια μου, ούτε φοβήθηκε ούτε τίποτα,
παρά ξεπέρασε με προσοχή τους δράκους
και τους άρπαξε τα όργανα τα τούμπανα
χωρίς να το πάρουν μυρουδιά.

Στο γυρισμό, πέρασε πάλι από τη βρύ-

ση, από τη συκιά κι' από το χωράφι·
και ξανάπε πάλι ένα σωρό καλά λόγια και
για τα τρία.

Όταν έξυπνησαν οι δράκοι κι' είδαν
πως λείπουν τα όργανα τα τούμπανα, πή-
γαν και ρώτησαν τη βρύση μήν είδε τον
κλέπτη να περάσει από κεϊ, κι' εκείνη
τους είπε όχι· πήγαν και στη συκιά, τα
είδα· τα είδα και στο χωράφι. Τότε οι δρά-
κοι απέλπιστηκαν και γύρισαν λυπημένοι
στη σπηλιά τους.

Κι' έτσι το βασίλειο γύρισε στην
πολιτεία της πεντάμορφης γερό και καλό,
κι' έδειξε στο βασιλιά τα όργανα τα τούμ-
πανα και γίνηκε γαμπρός του. Έτυχε μά-
λιστα ο βασιλιάς να 'χη πόλεμο, και τότε
το βασίλειο θυμήθηκε τί τους πη ή
βρύση και, κρατά, τη νύκτα, έρριξε τα όρ-
γανα τα τούμπανα στο στρατόπεδο που
θα πολεμούσε τον πενθερό του. Εκείνοι οι
στρατιώτες άρχινήσαν να τα παίζουν, και
βγήκαν από μέσα δράκοι και τους έφαγαν
όλους.

Έτσι ο πατέρας της πεντάμορφης έ-
μεινε νικητής και για ν' ανταμείψει τον
γαμπρό του, το χάρισε την κορώνα του
και τον έκανε αυτόν βασιλέα. Κι' έζησαν
όλοι ζωή χαρισάμενη.

(Λοιπόν)

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΤΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΣΗΙΤΑΚΙ

Κεϊ·πέρα, κάτω απ' το βουνό,
το ήλιόλουστο και ήσυχό μένο,
ένα σπιτάκι ταπεινό
είναι χτισμένο.

Τα παραθύρια τα παλιά
πυκνός κισσός τα στεφανώνει,
κάτω απ' τη στέγη έχει φωλιά
το χελιδόνι.

Πατέρας, μάνα και παιδιά
— παιδιά καλά και προκομμένα —
ζούνε κεϊ με καλή καρδιά
κι' ευτυχισμένα.

Για τη δουλειά φεύγουν οι γιοί,
το σπύρι ή μάνα σιγουρίζει
κι' ο γέρος τάνη του στη γή
πάντα φροντίζει.

Όλοι μαζί, την Κυριακή
πηγαίνουν, σά χτυπά ή καμπάνα,
στην Παναγιά πούνα πιό κεϊ, —
δευτέρα μάνα.

Δέν έχουν πλούτη ούτε φλωριά,
δέν κατοικούν σε παλάτι,
μα έχουν πάντα την καρδιά
χαρά γεμάτη.

Κι' όσοι, στα πλούτη βουτηχτοί,
δέν ξέρουν που γά τα ξεδεύουν,
στιγμές-στιγμές, θαρρώ, κι' αυτοί
θα τους ζηλεύουν.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Αγαπητοί μου!

ΙΑ φορά κι' έναν καιρό, — θα είναι δηλαδή καμμία δωδεκαριά χρόνια, — μερικοί φοιτητάι έσχημάτισαν ένα είδος συλλόγου, που τον ωνόμασαν «Φοιτητική Συντροφιά». Καί μόνο από τότε που του έδωσαν, εκείνο τον καιρό, μπορεί κανένας να καταλάβει πώς ο κύριος σκοπός του ήταν γλωσσικός. Πράγματι, οι νέοι εκείνοι ήταν θιασώτες της Δημοτικής κι' ήθελαν, με το Σύλλογό τους, να κάμουν μια προπαγάνδα στο Πανεπιστήμιο, να υπερασπίσουν την εθνική γλώσσα, που οι σχολαστικοί καθαρευοσιάνοι τη κυποπούσαν απ' όλες τις μεριές, να εργασθούν τέλος κι' αυτοί για τη διάδοσή της και την επικράτησή.

Η «Φοιτητική Συντροφιά» διατηρήθηκε κάμποσο καιρό κι' εργάστηκε καλά. Έπειτα διαλύθηκε. Έως γιατί εκείνοι που την ίδρυσαν, τελείωσαν πια το Πανεπιστήμιο κι' οι άλλοι που τους διαδέχθηκαν, δεν είχαν τον ίδιο ζήλο. Έως από μα γιατί το γλωσσικό ζήτημα άρχισε, έναν καιρό, να χάνει την οξύτητά του κι' οι νέοι δημοτικιστές δεν αισθανόνταν πια την ανάγκη να είναι συσσωματωμένοι κατά των σχολαστικών. Αδιάφορο ή Συντροφιά ή πρώτη διαλύθηκε. Κι' τώρα μαθαίνω, — το έγραψε προχθές κι' η «Διάπλασις», — πώς μερικοί φοιτητάι την ανασυσταίνουν με το ίδιο όνομα και με τον ίδιο κύριο σκοπό.

Δεν βλέπω, ούτε σείς θα βλέπατε, τίποτα το περίεργο στην ανασύστασή αυτή. Το γλωσσικό ζήτημα άρχισε πάλι να παίρνει κάποια οξύτητα. Η Κυβέρνηση μελετά, καθώς λένε, να αποκλείσει τη Δημοτική από την Εκπαίδευση. Οι σχολαστικοί την προτρέπουν να το κάμει οι δημοτικιστές, κι' από τα δυο κόμματα, προσπαθούν να την αποτρέψουν. Υποβάλλονται υπομνήματα, υπέρ ή κατά, γίνονται συμβουλία, δημοσιεύονται στις εφημερίδες άρθρα κι' ο κόσμος συζητεί. Η δημοτικιστική Ίδέα περνά πάλι μια κρίση, που σε λίγο θα γίνει οξύτερη. Πολύ φυσικό λοιπόν ήταν οι νεαροί θιασώτες της, που σπουδάζουν σήμερα στο Πανεπιστήμιο, να θυμηθούν τι έκαμαν άλλη φορά οι προκατοχοί τους, για να κάμουν κι' αυτοί το ίδιο ή και κάτι καλύτερο. Κι' ανασυσταίνουν την παλιά Συντροφιά. Άλλα το περίεργο, και το ευχάριστο, είναι αυτό που θα σάς πω τώρα: Ένώ τον καιρό της πρώτης

Συντροφιάς, οι θιασώτες της Ίδέας δεν αποτελούσαν στο Πανεπιστήμιο, — και το ξέρω καλά, — παρά μια μικρή, ασημαντή μειοψηφία, σήμερα είναι οι περισσότεροι. Αυτό μου το είπε ένας από τους ιδρυτές, σε μια στιγμή, που ενώ μου μιλούσε μ' ένθουσιασμό για όσα σκοπεύει να κάμει ή καινούργια Συντροφιά, τον έκτοφα λέγοντας με γέλιο:

— Ναι, καλά κι' άγια όλ' αυτά. Μα λογαριάζετε και το ξύλο που έχετε να φάτε;

— Από ποιόν; απόρρητο.

— Από τους συμφοιτητάς σας τους αντιθέτους! Νάξερεις τι τράθηξαν, εκείνο τον καιρό, από τους Μιστριωτικούς, οι μαλλιαροί κι' της πρώτης Συντροφιάς!

— Ά, μπά! μου αποκρίθηκε. Τέτοιος φόβος δεν υπάρχει. Σήμερα οι μαλλιαροί είμαστε περισσότεροι.

— Περισσότεροι;... Δεν το πιστεύω... Μπορεί να είσθε περισσότεροι απ' ό,τι ήταν το 1910, μπορεί να είσθε άρκετοί, πολλοί έστω... Άλλα ναποτελήτε και την πλειοψηφία...

— Μα ναι, σάς βεβαιώ! Αυτό φαίνεται σε κάθε συζήτηση που γίνεται στο Πανεπιστήμιο για τη γλώσσα. Δημοτικιστές ξεφυτρώνουν από παντού, κι' από καί που δεν το περιμένεις. Δέκα δημοτικιστές κι' ένας καθαρευοσιάνος. Έτσι είναι ή αναλογία των φοιτητών. Θέλετε και την απόδειξη; Την παλιά Συντροφιά την ίδρυσαν πέντε-δέκα. Τη σημερινή την ίδρύουν σαράντα-πενήντα. Καί να ιδήτε που μόλις οάχρηξη τακτικά τις εργασίες της, τα μέλη της θα γίνουν εκατό, διακόσια, τριακόσια!

— Όστε έτσι;...

— Βεβαιότατα! Μα πώς μπορούσε να-ταν διαφορετικά; Οι φοιτητάι, όλοι σχεδόν, είναι παιδιά που διαβάζουν νέα φιλολογία. Κι' ή νέα φιλολογία, από χρόνια, γράφεται πέρα-πέρα στη δημοτική. Κι' ή «Διάπλασις» το ίδιο. Υπάρχει φοιτητής που να μην πέρασε μια φορά από τη Διάπλασι;

— Ναι, μ' αν ή Κυβέρνηση αποκλείσει όλωσδιόλου τη Δημοτική από την Εκπαίδευση;...

— Τι; έφώναξε ο συνομιλητής μου με φρίκη. Η «Διάπλασις» οάχρηξη πάλι να γράφεται στην καθαρεύουσα; Να ιδήτε λοιπόν που θα την αφήσουν όλα τα παιδιά. Ά, ή νέα γενεά δεν θέλει άλλη γλώσσα. Μ' αυτό δεν πιστεύω να γίνει ποτέ. Κι' ή Συντροφιά μας, που οάχη μαζί της την πλειοψηφία των φοιτητών, θάντιτα-χθ' όσο μπορεί...

— Κι' ή Φιλοσοφική Σχολή τί λέει;

— Εκεί πιθανόν να είναι περισσότεροι οι καθαρευοσιάνοι. Άλλα 'ς όλες τις άλλες Σχολές, εμείς επικρατούμε.

— Μα τότε... δεν ήταν ανάγκη να ιδρύσετε και Συντροφιά!

— Ά, όχι. Πρώτο, γιατί ο σκοπός

μας δεν είναι μόνο γλωσσικός. Έχουμε στο Καταστατικό μας και την ανάπτυξη, την πνευματική καλλιέργεια των μελών. Θα κάνουμε διαλέξεις, αναγνώσματα, συζητήσεις. Θα βγάλουμε έσως και περιοδικό, φιλολογικό κι' επιστημονικό. Έπειτα και για τη γλώσσα. Τη στιγμή που κινδυνεύει πάλι να αποκλεισθ' από τα Σχολεία, να παρορευθ' με είδικό άρθρο στο Σύστημα κτλ... πάντα χρειάζεται ένας Σύλλογος και στο Πανεπιστήμιο, για να διαμαρτυρηθ' τουλάχιστο. Κι' όσο περισσότερα είναι τα μέλη του, τόσο το καλύτερο! Μακάρι ναταν κι' όλοι οι φοιτητάι.

Αυτά μου είπε ο συνομιλητής μου φοιτητής, από τους ιδρυτές της καινούργιας «Φοιτητικής Συντροφιάς». Καί μου προέξηνσε τη μεγαλύτερη ευχαρίστηση με τη βεβαίωση πως ή δημοτικιστική Ίδέα έχει κάμει τόσες προόδους στην πανεπιστημιακή νεολαία, όσες δεν έφανταζόμουν. Η-ξερα βέβαια πως σήμερα, οι φίλοι της Δημοτικής, χωρίς στη διάδοση της νέας φιλολογίας, του βιβλίου, του περιοδικού, είναι πολύ περισσότεροι από άλλοτε. Δεν μπορούσα όμως και να φαντασθ' πώς στο Πανεπιστήμιο ή αναλογία θάταν δέκα προς ένα. Μα είναι πολύ ευχάριστο αυτό! Καί πολλά, μα την αλήθεια, μπορεί να ελπίζω κανείς από ένα Έθνος, που τόσο γρήγορα, καθώς φαίνεται, οάποτινάξη το ζυγό του Σχολαστικισμού.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

Ο ναύκληρος είχε καθήσει στο τιμόνι, ο Φρίτες κι' ο Φραγκίσκος στη βάση του καταρτιού, έτοιμοι να σηκώσουν το πανί άμα θάπομακρυνόταν το καράβι.

Ο πλοίαρχος Γκούλντ, πληγωμένος, δεν μπορούσε να στέκεται στα πόδια του. Τον εξέπιπλαν στην πλήρη, τον έσέπα-σαν, κι' ή Τζέννυ τον περιποιούνταν.

Από το καράβι, οι ναύτες, σκυμμένοι στην κουπαστή, κοίταζαν σιωπηλοί. Ούτ' ένας δεν αισθάνθηκε οίκτο για τα θύματα του Ροβέρτου Μπόρουπ, κι' έδλεπες τα φλογερά τους μάτια να λάμπουν σε σκοτεινά.

Τη στιγμή εκείνη μια φωνή υψώθηκε, — ή φωνή του Χάρρυ Γκούλντ, που ή άγανακτική του έδωσε κάποια δύναμη.

Βγήκε απ' το κάσαρο, όπου τον είχαν ξαπλώσει, σύρθηκε από πάγκο σε πάγκο, μισσηλωμένος, και φώναξε:

— Κακούργοι!... Δεν θα διαφύγετε τη δικαιοσύνη των ανθρώπων!

— Ούτε τη δικαιοσύνη των ανθρώπων, ούτε τη δικαιοσύνη του Θεού! είπε ο Φραγκίσκος.

— Μόλα!... φώναξε απαντώντας 'ς αυτά ο Ροβέρτος Μπόρουπ.

Η βάρκα λύθηκε, έμεινε μόνη και το καράβι χάθηκε στα σκοτάδια της νύκτας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Η κραυγή του Φραγκίσκου. — Ποιά να είναι αυτή ή άκτή; — Οι επιβάτες της βάρκας. — Στεριά που χάνεται στην ομίχλη. — Καιρός άπειλητικός. — Η στεριά άξαναφαίνεται. — Στην άκτή.

Η κραυγή εκείνη «Στεριά! Στεριά!» ήταν του Φραγκίσκου. Ορθος στο κάσαρο, είχε διακρίνει τις γραμμές κάποιας άκτης μέσ' από το σχίσμα της ομίχλης. Διέσωσ άναρρήχθηκε στο κατάρτι, καθάλλικε την κεφαλή και παρατήρησε δέκα λεπτά της ώρας με προσοχή.

— Βλέπεις στεριά; τον ρώτησε ο Φρίτες.

— Ναι... εκεί... στην άκρη του μεγάλου συννέφου, που σκεπάζει τώρα τον ορίζοντα.

— Μήπως γελιέστε, κύριε Φραγκίσκο; ρώτησε ο Τζών Μπλόκ.

— Όχι, ναύκληρε, όχι... Τώρα δεν φαίνεται, άλλα την είδα... την είδα καλά... Είναι πίσω απ' το σύννεφο.

Η Τζέννυ είχε σηκωθεί και, άρπάζοντας το χέρι του άντρός της, του είπε:

— Πρέπει να το πιστεύουμε!... Ο Φραγκίσκος έχει πολύ δυνατό μάτι...

Δεν μπορεί να γελάσθηκε.

— Όχι, δεν εγγελάσθηκε, έβεβαιωσε τάλι ο Φραγκίσκος... Είδα καλά ένα ύψωμα... Έγινε όρατό ως ένα λεπτό της ώρας μέσ' στη σχιμάδα των συννέφων... Έξακολουθούσε δεξιά ή άριστερά; Δεν μπόρεσα να διακρίνω. Άλλά είτε νησί, είτε ήπειρος, ή στεριά είν' εκεί!

Πώς να μην το πιστέψουν, αφού ο Φραγκίσκος το έλεγε με τόση βεβαιότητα; Έπειτα, πιστεύει κανείς ευκολότερα ό,τι επιθυμεί. Κι' όλοι οι επιβάτες της βάρκας προσευχήθηκαν με το Φραγκίσκο στο Θεό και τον ευχαρίστησαν για την ανέλπιστη σωτηρία τους.

Και τώρα, σε ποιά γη άνήκε ή άκτή εκείνη; Αυτό θα το μάθαιναν έσως μόνο ο-ταν ή βάρκα θα έφθανε εκεί. Κι' οι επιβάτες της, — πέντε άνδρες, τρείς γυναίκες κι' ένα παιδί, — θάβγαιναν στην άκτή εκείνη, ό,τι κι' αν ήταν. Άν ήταν έρημη, άκατοίκητη, αν ή παρουσία άγρίων την έκαν' επικίνδυνη, ή βάρκα θα στεκόταν έτοιμη να άναπαύρη τους ταξιδιώτες και να φύγει, αφού θα την άνεφοδίζαν όσο καλύτερα μπορούσαν.

Έδωσαν την είδηση στο Χάρρυ Γκούλντ, που μ' όλους του τους πόρους, μ' όλη του την άδυναμία, έήτησε να τον μεταφέρουν στην πρόμη της βάρκας.

— Ό,τι μ' ενδιαφέρει αυτή τη στιγμή, του είπ' εκεί ο Φρίτες, είναι ή απόσταση. Έχω ύπ' ύψη μου το ύψος απ' όπου την είδε ο Φραγκίσκος και την ομίχλη κατάσταση της ατμόσφαιρας και συμπεραίνω πως ή γη αυτή οάπέχει πέντε ως έξη λεύγες.

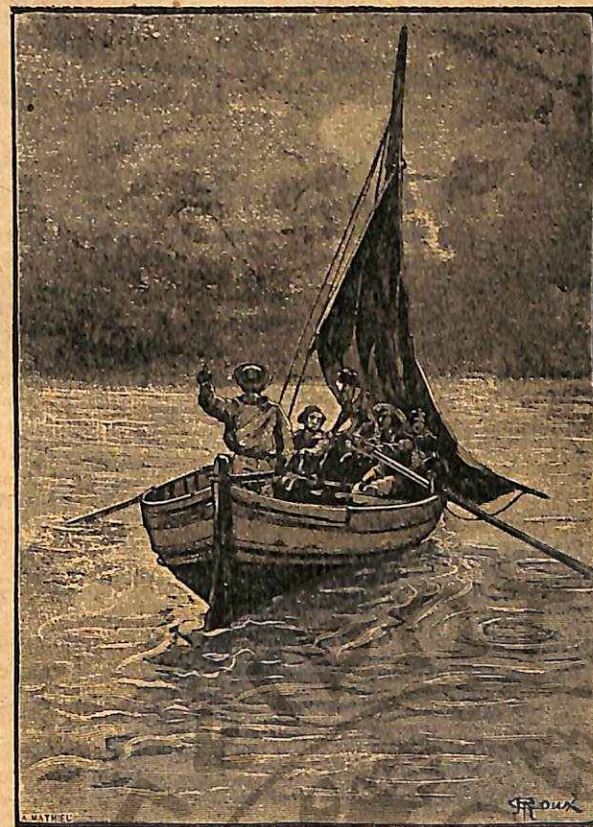
Ο πλοίαρχος κούνησε το κεφάλι του έπιδοκιμαστικά.

— Με καλό άέρα λοιπόν, έξακολούθησε ο Φρίτες, μπορούμε να φθάσουμε σε δυό ώρες.

— Δυστυχώς, είπε τότε ο Φραγκίσκος, ο άέρας είναι ακόμα άβέβαιος. Μπορεί και να πέσει.

— Και τα κουπιά; αποκρίθηκε ο Φρίτες. Δεν μπορούμε να πιάσουμε τα κουπιά, ο άδελφός μου, ο Τζέιμς κι' έγω, κι' ο ναύκληρος να κρατή το τιμόνι; Δεν είμαστε δά και τόσο έξαντλημένοι!...

— Στα κουπιά!... έπρόσταξε ο Χάρρυ Γκούλντ με φωνή που μόλις άκούσθηκε.

«Ο Φρίτες, ο Φραγκίσκος κι' ο Τζέιμς κοιμηλατούσαν...»

Κι' ήταν στενοχωρημένος ο πλοίαρχος που δεν μπορούσε να κυβερνήσει, γιατί με τρεις κοιμηλάτες θα γινόταν καλύτερη δουλειά.

Άλθβει ο Φρίτες, ο Φραγκίσκος κι' ο Τζέιμς βρισκόταν 'ς όλη την άκμή της νεότητος' άλλα είχαν έξασθενήσει από τους κόπους και τις στερήσεις. Οκτώ μέρες είχαν περάσει απότου ο Φλάγκν τους άπαράτησε στη βάρκα. Από τα τρόφιμά τους, αν και τα είχαν μεταχειρισθ' με τη μεγαλύτερη οικονομία, δεν τους έμειναν παρά για είκοσι τέσσερες ώρες. Τρείς-τέσσερις μόνο φορές είχαν καταφέρει να πιάσουν από λίγα ψάρια. Ένα μικρό φουρνέλο, ένα τηγάνι και μια κατσαρόλα, ήταν τα μόνα μαγειρικά προκείμενα που είχαν, εκτός από τους σουγιάδες τους. Κι' αν ή γη εκείνη που είχαν ιδή, δεν ήταν κατοι-

κήσιμη; αν άναγκαζόταν ή βάρκα να έξακολουθήσει το ταξίδι της, ως να βρή κανένα νησί ή καμμία ήπειρο όπου να μπορούν να ζήσουν;...

Άλλ' από τη στιγμή που άντήχησε ή κραυγή του Φραγκίσκου, ή έλπίδα άξανα-γύρισε 'ς όλα τα στήθη. Έστερ' από τέτοιες δοκιμασίες, άρκει το παραμικρό για να κάμει τον άνθρωπο ναναθαρήσει. Είναι ο ναυαγός που άπαντ' μια σανίδα να πλέη κοντά του στην έρημη θάλασσα. Ε-πιτέλους θάβγαιναν από κείνη τη βάρκα και το πόδι τους θα πατούσε έδαφος στε-ρέο. Θα τρύπωναν εκεί σε καμμία σπηλιά, προφυλαγμένη από την κοκοκαρία... θα

εύρισκαν έσως εύφορη γη, πρα-σινάδα, ρίκες φαγώσιμες και καρπούς, που είναι τόσο άφθο-νοι στις τροπικές χώρες... Και θα μπορούσαν τέλος να περι-μένουν εκεί, χωρίς να φοβούν-ται πείνα και δίψα, ως να πε-ράσει κανένα πλοίο να τους πά-ρη... Αυτά συλλογιζόταν τώρα, αυτά έδλεπαν μπροστά τους, με το πρίσμα της έλπί-δας που είχε άξαναγύριση στα στήθη τους...

Όστόσο, τι να ήταν ή άκτή εκείνη που είχαν ιδή; Κανέν' από τα νησιά που είναι σπαρ-μένα στον ώκεανό, πέρ' από τον τροπικό του Αίγαιου;... Αυτό συζητούσαν τώρα σιγά ο Φρίτες κι' ο Τζών Μπλόκ. Η Τζέννυ κι' ή Ντόλλ είχαν άνακαθήσει στο βάθος της βάρ-κας κι' ο μικρός Μπόμπης κοιμόταν στην άγκαλιά της μητέρας του. Είχαν μεταφέρει πάλι στο κάσαρο τον πλοίαρχο που τον έκαμνε ο πυρετός, κι' ή Τζέννυ έβραζε με κρύο νερό τις κομπρέσες της πληγής του.

Ο Φρίτες συλλογιζόταν και τα συμπεράσματά του δεν ήταν

και τόσο ένθαρυντικά. Από την ήμερα που στασίασαν οι ναύτες, δεν ήταν άμφιβολία πως το πλοίο θα έκαμε πολύ δρόμο προς τανάτολικά' ώστε ή βάρκα θα ρίχτηκε στο μέρος εκείνο του Ειρηνικού Ωκεανού, όπου οι χάρτες σημειώνουν άρχια νησιά, το Άμστερνταμ, τον Άγιο-Παύλο και, νοτιώ-τερα, το άρχιπέλαγος Κερκιλέν.

(Έπεται συνέχεια)

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

Πώς κλαίει το φθινόπωρο στον κήπο μας και πώς θορνεί ο άγέρας μέσ' στα δάση! Πνοή χαμού ανατάραξε το πέλαγο, Πνοή θανάτου άγκάλιασε την πλάση!...

Πνοή θανάτου! Δε με σκιάζει ο θάνατος Κι' αν είναι δόλογορά μου κι' αν είναι όπου: Έχω γι' άσπίδα μου την πλέρια δύναμη κι' ενός γερού την καταφρόνια ανθρώπου.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναισθησία, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικτατορίας, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνεκδοκίμα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νομβρίου 1921. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Ἀ ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς γόρτια.)

Νέα Ψευδώνυμα: Γαϊδουράγκαθο, ἂ. (ΚΧ), Αἶνος, ἂ. (ΖΤ). Σαλβατόρος, ἂ. Καραβ-λας, κ. (Ι.). Ἀνατέλλοντα Δόξα, ἂ. (ΙΑ). Νεύτων, ἂ. (Ι.). Ἀνδρεωτάκι, ἂ. (Ι.). Νουσταλγός, ἂ. (Φ). Μάνης Δομέτικος, ἂ. Ποντίφης, ἂ. (ΝΑ). Παπαρούνα, κ. (ΗΜ). Μαγαμένη Νειότη, ἂ. Ἀνοξιάτικο Μπουπουκάκι, κ. (ΕΝ). Λάμψις τῆς Ἀστροφῆς, κ. (ΚΝ), Μπούφος, κ. Ἐλευθέριος Μακεδών, ἂ. (ΕΜ). Πιερωτὴ Καρδία, ἂ. (ΙΠ). Κόκος Ἀηδών, ἂ. (ΚΜ). Ἀπελευθερωθεῖσα Ἑλλάς, ἂ. Ἑλλάς τοῦ Πόντου, ἂ. (ΚΚ). Νυφοῦλα τοῦ Παραμυθίου, κ. (ΡΦ). Διαβολάκι τῆς Κροκίας, κ. (ΔΝ). Κώστας Ζήσης, ἂ. (ΔΚ). Μελαχροινὴ Χιωτοπούλα, κ. (ΕΚ). Ροδωδάκτυλη Αἰγούλα, κ. Κόκκινος Διάβολος, ἂ. (ΧΚ). Αἰγυπτιακὸς Ἀστήρ, ἂ. (ΑΜ). Κναυὸς Βόσπορος, ἂ. (ΔΤ). Ἀεράκι τῆς Πόλης, ἂ. (ΘΚ). Ἑλληνικὴ Προτομή, κ. (ΘΚ). Ὁράτιος Κόκλιν, ἂ. (ΚΚ). Βασιλεῦς Ἀθάμας, ἂ. (ΝΜ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἀγορίμι, κ. Μενεξεδένιο Γλυκοχάρμα, ἂ. Ἀνθιμένη Ἀνοξίς, κ. Λήθη, ἂ. Καλαματιανὸ Λουλούδι, ἂ. Γυῖος τοῦ Ψηλορείτη, ἂ. Ἀλκονιστρία, κ. Κύμης δὲ Ἀνιέρ, ἂ. Ἰῶς τῆς Ἑλλάδος, ἂ. Μελλοδόναται, κ. Τεύθρας ἂ. Ματωμένη Δύσις, κ. Ἀριεῖ, ἂ. Ἐκκεντρικός, ἂ. Ἡμιπερίχυτος ἂ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἔως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπ. 50. Διὰ τὰς περιττέον λεπτὰ 10 ἢ 15 λέξεις.
Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἢ Τρελλὴ Χωριόπουλα με Ἰομαν τὴν Τογγ., ἢ Ἰζαν, ἢ Ἰδαιμόν, Χανομνάκι, ἢ Ἀνίμνησιν, Ἀγριοκάτοικο, Καπνόν, Ἀγροοῦλονδο, Βεατρίκη, Ἐλπιδοφόρον, Παπατρέχαν, Ἀνταρίαν, Ἀσάνταχτην. — ἢ Βασιλεῖς τῆς Ἑσθμον με Ἀθάναι. Ἑλλάδα, Ρόδ. τ. Χίου, Πειραικ. τ. Τζιάς. — ἢ Ἀγαθὸς Διάβολος με Κορφιατοπούλα, Βασιλ. τ. Ἑσθμον. — ἢ Σελήροφωτιστὸ Ἀγοριάλι με Νεῖλον, Ἀγριοκάτοικο, Ἐδν. Ὑμνον. — ἢ Σημάτα τῆς Δόξης με Δοξασμ. Κοητικόν, Παιδ. τ. Τοιπολ., Λαοισαϊκὸ Ἀγκάθ. — ἢ Ἐράτων με Αἰολίδα, Ἀνεμώνην, Σαοδιωπάλλον, Ἀεικνήτον, Μεγ. Ἑλλάδα, Μικο. Ἐθελοντήν, Διπλάνον, — ἢ Πανελλήνιος Ἐλπίς με Ἰδριαν τ. Πόνου, Μάρτυρα τ. Ἐλευθ. — ἢ Ἰδαιμόν με Φούλαν, Κοῖνον.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ζέφυρον (ἔσται) κάμε λοιπὸν καὶ σὺ τὸ ἴδιον, σύστητέ με καὶ ἄλλα παιδιά, καὶ γίνου ἐστὶ ευτυχισμένα! Ὁλυμπιονίκην (ἔσται) εὐχαριστῶ πὺν σκοπεῖτε νὰ ἰδρῶστε Σὺλλο, σὺ Ναντάκι τοῦ Ἀέρος (σὺ ἐνέκριναι, εὐχαριστῶ) Μικρὸν Τζόκεϊ (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις, τὴ εἰκόνα τοῦ Ἰουλίου Βέον τὴν ἐδημοσίευσαι ἄλλοτε) Διαπλάσσις (ἔσται) ἐλπίς ὡς τώρα καὶ τὰ ἔχη λάβει. Ἡ-ρῶν (ὡραία ἢ ἐπιστλή σου ἀπὸ 1-25

φύλλα, ἐν Ἑσθμον ἀπὸ 26-50, δύο Ἑσθμα καὶ οὕτω καθέτης) Ματωμένο Δαφνόλαδο (χαίρω πὺν ἔγινε καλὰ! μπᾶ! γιὰτὶ θὰ με δυσχερεστοῦσε, κάθε ἄλλο!) Φαληρικὴν Ἀῦραν (ναί, εἶναι συνδρομητὴ) πέρασε λοιπὸν αὐτὸ τὸ «δὲν ἔξερεις καὶ σὺ τί;...» Ἑλληνικὸν Τρόπαιον (σύμφωνοι! μόνο 14 δραχμές!) Ἀνδροπόμορον Γορίλλαν (εὐχαριστῶ) τιμᾶται δρ. 5) Κωνσ. Ἰαν. Μ. (καλὰ τὴν γράφεις) Αἶνον (χαίρω πὺν γράφε μου) καὶ πῆς σὺν ἀδελφῷ σου πὺς περιμένω! Ἀλεξανδρινὴν Χιωτοπούλαν (τὰς λύσεις πρέπει νὰ τὰς γράφεις σὲ χαρτὶ ὑπὸ Ἀσέων, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὅτι ὄψι) Ἀγαθὸν Διάβολον (Μεγα-ποῦ ἔγινε καλὰ γράφε μου) Μεγα-λεῖον τῆς Πατρίδος (δὲν βλέπει Κλη-ρούσεις γιὰτὶ τὰ Δῶρα κατηργήθησαν σὲ καίρῳ πὺν τὸ χαρτὶ καὶ τὰ τυπω-τικά εἶναι τόσο ἀκριβὰ, — ἐξαπλάσια τῶν προπολεμικῶν — μποροῦσα νὰ κά-νω καὶ δῶρα) Ἀντώνιον Φ. Α. (σὰς εὐχρημαὶ καλὴν πρόδον, ἀλλὰ διευθυ-σεις δὲν μπορῶ νὰ δώσω) Ἀλτιν-οισιαν (ὄχι, δὲν ἔλαβα ἔσται) Α. Καλλιδὴν (μὰ τί εἶναι αὕτη ἢ Ἀγχι-μάλωτος τῶν Ἀγρίων; δὲν ἔχω ιδέα) Ποντίφκη (σὺ εὐχρημαὶ τοῦ χρόνου νὰ πᾶνε καλύτερα ναί, εἶναι) Μελα-χροινὴν Χιωτοπούλαν (ὅ κ. Ε. σ' εὐ-χαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις) Παπαρού-ναν (πολὺ μὲν ἄρεσε ἢ περιγραφή τοῦ ταξιδιού σου μὰ μὴν ἀργήσης πάλι νὰ μοῦ γράψης) Σενιτεμὲνν Κορ-φιατοπούλαν (ἔσται καὶ εὐχαριστῶ) Ἀφελὴ Γυμνασιόπαιδα (ἔχει καλῶς) Πανελλήνιον Ἑλπίδα (ἔλαβα, εὐχα-ριστῶ) περιμένω καὶ τὰς 8 τῶν δύο ἀποδείξεων) Γ. Α. Ἐλευθ. (φωτο-γραφία ἐλήφθη) Ἀχοιτιστῶν, Ἀ-πόγονον τοῦ 21, Κοῖνον, Μικρὸ Κη-φισοιστῶν, Πολύκηρα τῆς Οὐαλ-λίας, Μαροῦλαν Φ. Φωτιάδον, Κη-ῖνα, Πουλὰκι τῆς Ἑσθμον, Σημάτα τῆς Δόξης, Σελήροφωτιστὸ Ἀκρο-μάλι, Βασιλέα τῆς Ἑσθμον, Γιάν-νην Ἀηδόνην κτλ. κτλ.

Ματῆϊον τῶν Δελφῶν, Ἑλπίδα τοῦ Ἑθνος, Σερ Ραβεγγὰρ (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἐράτονα, Λήθη, Τάκην Ι. Καλ., Βασ. Σπανόν, Νυφοῦλαν τοῦ Παρα-μυθίου, Διπλάνον, Μικρὸν Πέν, Ἀ-γροοῦλονδο, Πρόσηβον (ἔσται) Ἐλ-ῖς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 11ην Ἰανουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΗΝΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης (μὲ 60 εἰκόνες) δρ. 8 καὶ ταχυδρ. δρ. 9.
Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (μὲ 20 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρ. 6,50.
Ἡ Μούσα τῶν Παίδων (ποιή-ματα) δρ. 3 καὶ ταχυδρ. 3,30.
Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἑκαστον δρ. 0,50 καὶ ταχυδρ. 0,55
Πρόας δ Νικίου (μὲ 24 εἰκό-νες) δρ. 6 καὶ ταχυδρ. δρ. 6,50.
Ὁ Πυρετοπώλης (μὲ 24 εἰκό-νες) δρ. 6 καὶ ταχυδρ. δρ. 6,50.
Ὑπὲρ Πατρίδος (μὲ 24 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρ. δρ. 6,50.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 193ου Διαγωνισμοῦ λύσεων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10ης Μαρτίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταῦτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσι-ευθὴ ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φύλ-λαδων].

93. Δεξιόγραφος

Μέρος γῆ, μικρὸ ἢ μεγάλο.
Ἐνα σύμφωνο εἶναι τᾶλλο.
Κί' ἂν μαζί τὰ δύο μου πῆς,
Πρόσεξε νὰ... μὴν κοπῆς!
Ἐστᾶλη (ἐπὶ τῆς Φαληρικῆς Ἀῦρας
94. Στοιχειόγραφος
Χωρὶς κεφάλι καὶ λαμπού
Ἐνα πουλὶ ἂν μείνῃ,
Τῆς Τροίας ἑνὸς ἤρως
Κακότητος θὰ γίνῃ.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Φαριανὸ Ναυτόπουλο
95. Λογοπαίκτης. Στοιχειόγραφος

Πέντε ἔχω κι' ἀπ' αὐτὰ
Πᾶρε ἕνα' μ' ἂν μετρήσης,
Θενὰ ἰδῆς πὺς εἶν' ἑπτὰ
Κεῖνα πὺν θὰ μοῦ ἀρήσης.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἰζο ντ' Ὁρο

96. Ἀναγραμματιστὴς
Βυζαντινὴ αὐτοκράτειρα
Τὴν ἀναγραμματίζω
Καὶ μὴς ἀγίας νόμομα
Ἀμείσως σχηματίζω.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ

97. Συλλαβικὸν Τρίγωνον
* — * — * = Ὁρος τ. Ἑλλάδος.
* — * = Ἀνθρωπάκος.
* = Κτητικόν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Ναυταλικοῦ Ἀστέρος

98. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7	=	Πίθηκος.
2 3 6 7 4 7	=	Ἀψήθσις.
3 6 4 6	=	Δένδρον.
4 2 7	=	Νῆσος.
5 6 3 2 7	=	Πτηνόν.
6 3 1 2 7	=	Πόλις.
7 4 1 6	=	Ἐπίρρημα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἰδέας

99-100. Ματαμορφώσεις

1. — Ἡ Χίος διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Πάρος.

2. — Ἡ Πάρος διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Ἀῖλος.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τ. Ἐνώσεως

101. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Τάχρικα τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν Αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου.

ἀτίδασσος, σηκῶν, μισῶ, ἀνοίγω,

ἰδίδω, φεύγω, ἀνιάτος, μέρος, δασύς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κόμματος τ. Αἰγαίου

102. Φωνηενόληπον

ρχ - νδρ - δνς

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Θούλου

103. Τρίφος

πι — — — — — φα

πι — — — — — φα

πι — — — — — φα

πι — — — — — φα

Ἐστᾶλη ἀπὸ τ. Τσακινάκι τ. Κοζάνης

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

104-108. Μαγικὸν Γράμμα.

Τὴν ἀνταλλαγὴν ἑνὸς γράμματος ἐκά-στη: τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλ-λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-σθοῦν ἄνω ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

vache, tête, malle, barde, faillir.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Στεφάνου τ. Δόξης

109. Ἑλλειποσύμφωνον

ui - ai - *ie* - *a* - *ie* - *ie*

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ταπεινωμένου Μενεξέ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Δοκίμ. τοῦ φύλλου 45

628. Σαλέπι! (σά, λέπι.). — 629. Θάσος (θά, σός.). — 630. Κάπρος-κό-προς. — 631. Λέξις-ἑλξις.

632.	Ι	633.	Κ	Λ	Ε	Ω	Ν
	Ι		Λ	Ε	Ω	Ν	
	Ω		Ε	Ω	Ν		
	Ν		Α	Ι			
	Σ		Ν				

634. Θεὸν σέβου (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τῆς κορυφῆς, διαγράφει τὸ τρίγωνον). — 635. $6+2:4 \times 5-10=0$. — 636. ΚΡΕΩΝ (Καύτων, Ρωμαίος, Εὐτυ-χής, Ὁρατός, Ναυθός). — 637. Ἐπὶ ρώμῃ μὴ καυχῶ. — 638. Ἡ ὄρασις εἶναι ἀσθησις (ὡ - ρας εἰς ἦν - ε ἐς θῆ - σῆς.).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀλλὰ στοιχεῖα δρ. 2 (δὲ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἢ λέξις, με παχὺ δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ με κεφαλαία λεπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.

[ΚΑ' - 49]

Ἀ' ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ ΕΝΟΞΟΥ ΘΑΛΑΣΣΟΜΑΧΟΥ

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν πρὸς συνθε-σιν Διηγήματος. Ἐρώτησις: Ποία σὰς εἶναι ἡ καλλιτέρα ἡμέρα τοῦ χρόνου καὶ διατί;» Προθεσμία ἕως 31 Μαρ-τίου. Στείλατε: Ἰωάννην Παναγόπου-λον, Poste—Restante, Ἀθήνας.

[ΚΑ' - 50]

Διαπλάσσις, ἂν μπορῆτε, βρέστε με. Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. με ὅλους.

ΚΑΡΑΒΕΛΑΣ

[ΚΑ' - 51]

ΤΙΜΗΜΕΝΟ ΤΟΥΦΕΚΙ

ΤΙΜΗΜΕΝΟ ΤΟΥΦΕΚΙ

[ΚΑ' - 52]

Κύριον Νίκον Ἀθανασιάδην. — Θερμὰ συγχαρητήριά μου γιὰ τὴν ἀγάπην σου πρὸς τὴν Διάπλαιν.

Στέφανος Α. Παυλίδης

[ΚΑ' - 53]

Ἀνταλλάσσω με ὅποιον με καλέσει.

Καλιματιανὸ Λουλεύδι

[ΚΑ' - 54]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Ἐπιθυμῶντας νάχω μίαν σειράν ἀπὸ φιλολογικὰ ἔργα τῶν σημερινῶν Διαπλάσιοπαίδων, τῶν αὐριανῶν — ἴσως — σοβαρῶν φιλολόγων, προκη-ρύσσω τὸν πρῶτον μου διηγηματικὸν δι-αγωνισμὸν.

Θέμα ὅπ' ἰοδῆποτε. Δυὸ, τὰ καλλι-τερα, θὰ βραβεύω με ἔργα συγκαρι-νῶν διηγηματογράφων. Προθεσμία ὡς τὸ τέλος τοῦ Φεβράριου, Διεύθυνσις:

Κ. Χ. Μ. Poste—Restante. Ἀθήναι

Κοῖκος Ἀηδόνης

[ΚΑ' - 55]

Κορφιατοπούλα, Κορφιατοπούλες, ἀνα-καλύψατέ με, Σενιτεμὲνν Κορ-φιατοπούλα, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ. με τὰ ὀνόματά μας;

Συνοῦ δὲ Μπεροξερᾶν

[ΚΑ' - 56]

Καλὲς μου φιλίες, γεμάτος ευτυχία νὰ-καὶ ὁκνητούργιος χρόνος. Πλὴν λυ-πάμαι πὺν δὲν μπορῶ νὰ σὰς γράψω.

Ἄν θέλετε γράψτε μου νὰ μάθω τί κά-νετε, διὰ μέσου τῆς Διαπλάσεως. Θὰ σὰς ἀπαντήσω κι' ἐγὼ με δυὸ λόγια.

ΓΟΡΓΗ ΦΑΡΟΠΟΥΛΑ

Τὸ πρῶτον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.